

fattelse. Det er en Kjendsgjerning, der foreligger. Naar der ved Siden deraf foreligger Udtalelser om, at man ikke absolut tænker sig Umuligheden af at komme til et andet Resultat, men selvfølgelig ikke ubetinget afviser at ville søge videre Forhandling, saa er det den Slags Udtalelser, som efter min Opfattelse ikke give noget virkeligt Hold for en videre Forhandling, ikke frembyde nogetsomhelst virkeligt Bevis paa, at der er en Villie til at komme i Møde, saa vil Forholdet kun blive det, at det bliver vor Opgave at finde paa Indrømmelser, som man saa fra anden Side forbeholder sig at kritisere og forkaste, og saa staa vi tilsidst efter en haabløs Forhandling uden nogetsomhelst Resultat af Forhandlingens Fortsættelse. I Kraft af denne Betragtning og i Kraft af den Handlefrihed, som selvfølgelig Forslagsstillerne paa ethvert Punkt maa forbeholde sig efter den Skjæbne, deres Forsøg fik, have vi fundet, at det ikke vil være rigtigt at gjøre yderligere Forsøg i Henseende til at stræbe efter en Fortsættelse i Dieblirket, idet vi ikke have skjønt rettere, end at det, som Forholdene nu stille sig, ikke vilde være muligt, at der vilde foreligge nogetsomhelst tilfredsstillende og tilstræffelig Udsigt til nogen Overenskomst, som kunde begrunde en fortsat Forhandling i Dieblirket. Vi ere forsaavidt naaede til samme Erkjendelse og Opfattelse, som blev gjort gjældende i dette Thing under tidligere Forhandlinger, at i Dieblirket var der ikke Udsigt til Overenskomst, Spørgsmaalet herom maatte forbeholdes Fremtiden, og efter at vi have gjort dette Forsøg, men det ikke er mødt med den Smødestemmen, som betinger Muligheden for en fortsat frugtbar Forhandling, frembyder sig for os ikke noget Holdepunkt til, at vi skulde gjøre noget Videre for at fremme Forslaget yderligere. Saa havne vi altsaa i det 3die Spørgsmaal, det, som principielt maatte stilles i Spidsen og nu naturligen kommer frem: Er der Grund til i Aar at vedtage nogen midlertidig Finantsloov? Lad saa Fremtiden sørge for sig, lad den optage Spørgsmaalet og besvare det, hvis den kan naae dertil, hvorledes en saadan midlertidig Lov, dersom der bliver Trang til den, skal opfattes. Lad os spørge: Er det i Aar forsvareligt at vedtage en midlertidig Finantsloov? og jeg kan da for mit Vedkommende ikke skjøne rettere, end at Vedtagelsen af en saadan efter de Forhold, der foreligge i denne Samling, ikke paa nogen Maade kan siges at være rigtig eller forsvarelig. Jeg kunde tænke mig paaberaabt en Grund dertil, det er nemlig Hensynet til, at Rigsdagssamlingen i Aar er begyndt en Maaned senere end

regelmæssig af Hensyn til den ulykkelige Begivenhed, der har ramt vort Fædreland ved Christiansborg Slots Brand, men jeg kan ikke paa nogen Maade erkjende, at man deri kan finde en gyldig Grund til at vedtage en midlertidig Finantsloov. Jeg skjøner ikke rettere, end at man ved af den Grund at vedtage dette Forslag indirekte vilde erkjende, at det Normale var, at Finantslovens Behandling udstrakte sig over 6 Maaneder, at man altsaa under normale Forhold burde have en Tid af 6 Maaneder til at behandle Finantsloven, det vilde vi jo indirekte statuere, dersom vi sagde, at man skal være berettiget til at have en Forlængelse, naar Samlingen kun har været i 5 Maaneder. Men jeg vil dertil svare, at det er interessant at se fremkommet en Udtalelse om dette Punkt netop fra den, som i sin Tid havde en saa væsentlig Andel i Grundloven, nemlig Biskop Monrad, den Udtalelse nemlig: "Tanken var i Forslaget til Grundlovens Affattelse, saaledes som jeg veed, at den ordentlige Rigsdag skulde være færdig inden Jul." Det er altsaa den gode gamle Forudsætning ved Grundlovens Givelse, at Rigsdagen skulde være færdig inden Jul. Tanken har altsaa formodentlig været den, at vi begynde den første Mandag i Oktober, og saa have vi normalt, som Grundlovens udtrykkelige Forskrift byder, i to Maaneder Ret til at være samlede; men saa kan der indtræde overordentlige Begivenheder, eller der kan være en travl Samling, hvor der er Meget at bestille, og i saa Tilfælde strækker man det ud over 2 Maaneder til 3, men ved Jul er man dog færdig under alle Omstændigheder. Nu er Forholdet imidlertid blevet det, at man ikke blot til de normale Forhold har de to Maaneder og saa i Overskud for muligt mødende Eventualiteters Skyld en Maaned, nei, man har hele 6 Maaneder. Jeg siger derfor, at den Tid af 6 Maaneder bør ikke blot omfatte de normale Tilfælde, nei, man maa i den Tid ogsaa have et virkeligt omfattende Spillerum til at løbe paa for den Mulighed, at der skulde indtræde saadanne Begivenheder som Opløsning, Udsættelse og deslige. Netop ved at gaa ud fra den Betragtning ere vi i Overensstemmelse med det, som har været Grundlovens bestemte Forudsætning, og som den har givet positivt Udtryk i sin § 19, i Følge hvilken Rigsdagens normale Tid er 2 Maaneder. Altsaa, Hensynet til den Forsinkelte kan jeg ikke lade gjælde.

Men saa siger man: Ja, men vi skulle have saa lang Tid til Behandlingen, vi kunne ikke nøies med Mindre, der har nu udviklet sig en Finantslovsbehandling, som